

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΧΛΩΡΑΚΑΣ





ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αρχάγγελος Μιχαήλ

Μιχαήλ Αρχάγγελος ο αντιφωνητής

Το νυστέρι του Αρχάγγελου Μιχαήλ

Διήγηση απο έναν περιηγητή

Η πνοή του Αρχαγγέλου

Το αγίασμα του Αρχάγγελου Μιχαήλ

Μια λυπητερή ιστορία

Η νεκρανάσταση

Ο Αρχάγγελος έκαμε το θάμα του

Ένας καλός ιερέας

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Σε εδάφιο της Αγίας γραφής αναφέρεται τόσο ο Μιχαήλ και οι άγγελοί του, όσο και ο Ιησούς και οι άγγελοί του. Αυτό υποδηλώνει ότι ο ίδιος ο Ιησούς είναι ο αρχάγγελος Μιχαήλ, δηλαδή συμπερένουμε ότι ο Μιχαήλ δεν είναι άλλος από τον Ιησού Χριστό στον ουράνιο ρόλο του.

Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ είναι ο μόνος που ονομάζεται αρχάγγελος ή άρχων, δηλαδή είναι ο πρώτος των Αγγέλων. Ο Θεός τον κάλεσε να του φέρει χώμα και νερό από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, έτσι έφτιαξε τον άνθρωπο, ύστερα του εμφύσησε πνοή, αποκτώντας ζωή και πνεύμα. Και όλοι οι άγγελοι δόξασαν τον θεό και θαύμασαν τον άνθρωπο, εκτός από τον προάγγελο τον εωσφόρο ο οποίος σαν πνεύμα και φωτιά που είναι ο ίδιος, δεν μπορούσε να τιμήσει το χώμα και το νερό, έτσι γι αυτό, αυτός και όλο το τάγμα του εξέπεσε εκ του ουρανού. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ φοβούμενος μην παρασύρει μαζί του κι άλλες στρατιές Αγγέλων, κραύγασε -το στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου-

Στην Αποκάλυψη δηλώνεται ότι ο Μιχαήλ και οι άγγελοί του πολέμησαν με το δράκοντα και τους αγγέλους του, υπονοώντας τον εωσφόρο και τους άλλους έκπτωτους.

Λένε οι άνθρωποι, ότι οι Άγγελοι δεν κλαίνε. Λένε πάλι, ότι από τον μεγάλο πόνο της πτώσης των αδερφών, από τον Μιχαήλ Αρχάγγελο κύλισε ένα δάκρυ από το οποίο γεννήθηκε ένα Σεραφείμ, άλλοι λένε ένας Λύκος. Λένε ακόμη ότι και το ουρλιαχτό των λύκων στην πανσέληνο θυμίζει κάτι από τον πολύ μεγάλο του πόνο. Από τότε παρακολουθεί τον κοσμο, και με την ρομφαία του (είδος πλατιού μεγάλου και αμφίστομου σπαθιού, στενό λογχοειδές πολεμικό όπλο σε σχήμα δρεπάνης), όταν δεν αντέχει τις μεγάλες αμαρτίες, εξαπολύει σεισμούς και καταιγίδες, είναι γι αυτό που οι λύκοι πριν από μεγάλα κακά που θα συμβούν, ουρλιάζουν με λυπητερό κλάμα.

ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ Ο ΑΝΤΙΦΩΝΙΤΗΣ

Ήταν μια φορά ένας φτωχός άνθρωπος που δεν μπορούσε να ζήσει την οικογένεια του, και απεφάσισε να ξενιτευτεί ώστε να εύρη δουλειά να θρέψη την οικογένεια του. Πήγε σε ένα τοκογλύφο και ζήτησε δανεικά τα οποία έδωσε στην οικογένεια του για να περάσει μέχρι αυτός να μπορέσει να μαζέψει χρήματα. Όταν ύστερα από καιρό ο φτωχός άνθρωπος κατάφερε να μαζέψει το ποσό του χρέους, τα έστειλε στον δανειστή του, αλλά αυτός απέκρυψε την εξόφληση από την γυναίκα του φτωχού. Πέρασαν μερικά χρόνια και ο φτωχός οικογενειάρχης επέστρεψε στο χωριό του. Βλέποντας ότι ο τοκογλύφος υποστήριζε ότι δεν έλαβε ποτέ τα χρήματα, του ζήτησε να πάνε μπροστά από την εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και να τον ρωτήσουν αν τα πήρε ή όχι. Στην ερώτηση που του έκαναν, ο Αρχάγγελος αντιφωνώντας είπε ότι πράγματι ο τοκογλύφος πήρε πίσω τα χρήματα του. Όσοι ήταν παρόντες αποθαύμασαν και ανεφώνησαν έκπληκτοι, «Ο Αρχάγγελος αντιφώνησε». Έτσι λοιπόν ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ονομάστηκε και Αντιφωνιτής.



ΤΟ ΝΥΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Στο νησι της Λεσβου στα πρωτα χρονια του Βυζαντίου υπηρχε μια αρχαια πολη ο Σένεκας, και εκει κοντα είναι ένα μοναστήρι των Ταξιαρχών, πού ή ίδρυση του χάνεται στα βάθη των αιώνων. Ήταν οχυρωμένο σαν κάστρο, και κανείς δεν μπορούσε να το πατήσει. Κάποια χρονιά ένας άγιος πειρατής αποφάσισε πως ήθελε οπωσδήποτε να το λεηλατήσει, να πάρουν οι ναύτες τους θησαυρούς, αυτός ήθελε μονο το Άγιο Δισκοπότηρο να πίνει το κρασί του, γιατί ήταν φημισμένο για την περίτεχνη τέχνη και ομορφιά που είχε. Έτσι μπήκαν πρώτα στην πόλη οι Σαρακηνοί, και ύστερα ανηφόρισαν στο μοναστήρι. Κατάφεραν μπήκαν μέσα, έσφαξαν τους καλόγερους, λεηλάτησαν τα ιερά και όσια, ήσαν έτοιμοι να φύγουν, ώσπου βλέπουν πανω στο καμπαναριό να κρύβεται ένα καλογεράκι. Αρχίνησαν να τον περιπαίζουν, ήθελαν να τον φοβίσουν και ύστερα να τον σκοτώσουν... Εκεί που ήσαν έτοιμοι να το κάμουν, άνοιξε ο θόλος της εκκλησιάς, φάνηκε ο ουρανός, άνοιξε κι αυτός, και εφάνη ο Αρχάγγελος Μιχαήλ με το σπαθί του, και κραδαίνοντας το όρμησε στους αλλόθρησκους. Έμεινε το καλογεράκι άφωνο και εκστασιασμένο να παρακολουθεί, σε λίγο κείτονταν όλοι στη γη με το κορμί χωρισμένο στα δύο, από το κεφάλι ισα με τα σκέλια ως τα αρνιά που τα κόβει στα δυό ο χασάπης, και πανω σ αυτά έστεκε ο Άρχοντας με την ρομφαία στο χέρι.

Αφού συνήρθε από το μεγάλο θαύμα, το καλογεράκι παρακάλεσε τον Αρχάγγελο να τον αφήσει να ζωγραφίσει την άγια του μορφή. Ο Άγιος δέχτηκε, και ο καλόγερος χωρίς να έχει ξανά ζωγραφίσει στη ζωή του, πήρε αίμα από τους σκοτωμένους καλόγερους και σχεδίασε την μορφή του σε τέλεια απόδοση, και με αποτελεσμα πρωτοφάνερο έφτιαξε την εικόνα του, υπάρχει δε αυτή μέχρι σήμερα στο εικονοστάσι του μοναστηριού και είναι θαυματουργή.

Είναι μια πραγματική ιστορία που συνέβη, είναι γραμμένη σε πολλά βιβλία. Είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο ότι ο

Αρχάγγελος με το σπαθί σαν άλλος Ιησούς Χριστός κάνει αμέτρητα θαύματα, ή ακόμη τιμωρεί εάν αυτό χρειαστεί.

Πρόσφατα στην Χλώρακα μια γυναίκα ονομαστικά, μου κατέθεσε την Θεϊκή παρέμβαση του Αρχάγγελου στη ζωή της όταν είχε παρουσιαστεί όγκος στο κορμί της και χρειαζόταν εγχείρηση. Μου ανέφερε ότι πήγε να προσευχηθεί στην εκκλησία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στη Χλώρακα, και μέσα στην θρησκευτική κατάνυξη, της ήρθε θεόσταλη ιδέα να πάει για προσκύνημα στο μοναστήρι των Ταξιαρχών στο Σένεκα της Λέσβου. Σαλπάρισε με ένα πλοίο, πήγε εκεί, και παρακάλεσε τον Αρχάγγελο κλαίγοντας να αφαιρέσει με το σπαθί του τον όγκο που είχε στο κορμί της. Στις εξετάσεις που έκανε ύστερα, ο όγκος είχε εξαφανιστεί σαν που τον είχαν κόψει με μαχαίρι, είπαν οι γιατροί. Η θεραπευμένη γυναίκα εξηγεί το φαινόμενο στην τέχνη που έχει ο Αρχάγγελος να χειρίζεται το σπαθί εκτός από πολεμικό εργαλείο για να σκοτώνει τους εχθρούς της πίστης, και σαν νυστέρι στα χέρια επιδέξιου γιατρού.

Λέγει ότι ακόμη εκεί που πήγε έμαθε ότι όταν κάποιος αδυνατεί να επισκεφτεί τη Μονή, μπορεί από οποιοδήποτε μέρος χώρας ή ωκεανού, ή από λιμάνι ή από πλοίο που βρίσκεται στα ανοιχτά, να πετάξει μπουκάλι στη θάλασσα με μια ευχή γραμμενη σε χαρτί, και αυτό θα καταλήξει στις ακτές του νησιού, οι κάτοικοι θα το περιμαζέψουν, και θα πάρουν το τάμα στην εικόνα του Αγίου. Είδε τα τάματα η ίδια με τα μάτια της, έτσι γι αυτό λέει σε όλους, αν με πραγματική πίστη προσευχηθούν και στείλουν τάμα ή ευχή, το θαύμα ισως γίνει.



ΔΙΗΓΗΣΗ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗ

Στην Πρέβεζα όπου υπηρετούσα το 1947 η μονάδα μου ήταν κοντά στη θάλασσα, πήγα μια ημέρα με ένα φίλο μου να κάνουμε μπάνιο. Πήραμε μια βάρκα, ανοιχτήκαμε βαθιά, φουντάραμε την άγκυρα και κάναμε ηλιοθεραπεία.

Κάποια στιγμή ο φίλος μου ήθελε να κολυμπήσει, όταν έπεσε δεν ήξερε καλά κολύμπι και ζήτησε βοήθεια, εγώ νέος και καλός κολυμβητής δεν πήγα με τη βάρκα, αλλά έπεσα να τον βγάλω μη γνωρίζοντας ότι σ' αυτό το σημείο έκανε ρεύμα. Προσπαθώντας να φτάσω τη βάρκα, μας έπαιρνε το ρεύμα στην αντίθετη κατεύθυνση. Κάποια στιγμή, 200 μέτρα από τη βάρκα, οι δυνάμεις μας εγκατέλειπαν, ο φίλος μου δεν με άφηνε, αρχίσαμε να βουλιάζουμε, σκέφτηκα να μην πνιγούμε και οι δύο και τον ρώτησα αν μ' αφήνει να φύγω και να φέρω τη βάρκα, μη γνωρίζοντας τον κίνδυνο με άφησε (δεν είχε επίγνωση του κινδύνου), προσπάθησα να πλησιάσω τη βάρκα αλλά ήταν αδύνατον, η απόσταση ήταν μεγάλη και οι δυνάμεις λίγες, με τη σκέψη ότι ο φίλος μου πνίγεται οι δυνάμεις μου με εγκατέλειψαν, έκανα τον σταυρό μου φωνάζοντας το όνομα του Μιχαήλ Αρχαγγέλου.

- Άγιε μου Αρχάγγελε! Σώσε με! άφησα το φίλο μου να πνιγεί.

Αυτή τη στιγμή νιώθω ένα χέρι να μ' αρπάζει και να με ρίχνει μέσα στη βάρκα στην οποία ήταν ήδη μέσα ο φίλος μου. Λιποθύμησα και μέχρι σήμερα δεν γνωρίζω πώς σώθηκα. Το αποδίδω σε θαύμα του Μεγάλου Αγίου που δεν με εγκατέλειψε ποτέ.

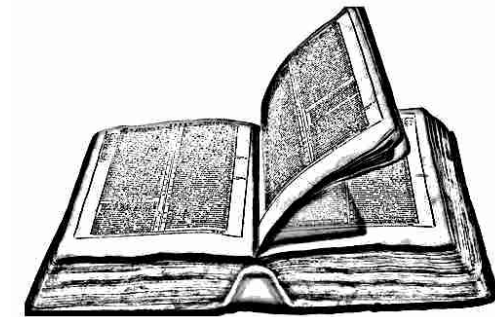
Έτσι κάθε φορά όπου και αν βρίσκομαι, επισκέπτομαι και προσκυνώ τις εκκλησιές του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Είμαι Αρχαιολόγος, επισκέφτηκα την Κύπρο και κατέληξα στην Πάφο που είχε φήμη ότι είχε πολλές αρχαιότητες, σε μια μου περιήγηση, επισκέφτηκα το παρεκκλήσι του Μιχαήλ Αρχαγγέλου στη Χλώρακα.

Το Εκκλησάκι ήταν μικρό, γραφικό και κάτασπρο, όμως όσες φορές περνούσα από μπροστά κάθε μέρα το έβρισκα κλειστό. Οι μέρες περνούσαν και

την Κυριακή που ήταν η εορτή της ανάμνησης του «εν Χώναις θαύματος» του Αρχιστράτηγου Μιχαήλ, θα ερχόταν πίστευα ο ιερέας να λειτουργήσει. Όμως το εκκλησάκι παρέμεινε κλειστό αυτή την Κυριακή. Δεν είχα πια ελπίδα ότι θα προσκυνούσα την εικόνα του Αρχαγγέλου στο εκκλησάκι του και είχα παράπονο.

Την επόμενη μέρα το απόγευμα, λίγο προτού δύσει ο ήλιος, ένοιωσα την παρόρμηση να πάω πάλι μια βόλτα στο εκκλησάκι, μήπως το βρώ ανοικτό. Πραγματικά είδα από μακριά την πόρτα ανοικτή και βρήκα μέσα μια γυναίκα που θύμιαζε και έναν άντρα που διάβαζε την Παράκληση στον Αρχάγγελο. Φίλησα την εικόνα του Άρχοντα Μιχαήλ και όταν τελείωσε η Παράκληση, άρχισε η γυναίκα να μου διηγείται την ιστορία της εικόνας.

Η εικόνα λοιπόν αυτή ανήκε σε κάποιον πλουσιο βοσκό και την είχε παραγγείλει στο Άγιο Όρος για να την τοποθετήσει στο σπίτι του. Όταν πούλησε το σπίτι δεν του την έδιναν πίσω οι νέοι ιδιοκτήτες. Οπότε ο Αρχάγγελος παρουσιάστηκε στους νέους ιδιοκτήτες και τους ζήτησε να πάνε την εικόνα στο χωριό διότι όταν ο παλιός ιδιοκτήτης ήταν νέος, σώθηκε από βέβαιο πνιγμό με την επίκληση του Αρχοντα Μιχαήλ. Οι νέοι ιδιοκτήτες την έδωσαν πίσω, και ο βοσκός την τοποθέτησε στο εικονοστάσι, όπου ευρίσκεται από πολλά χρόνια



Η ΠΝΟΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Ήταν αγουροξυπνημένος και κατσούφης, είχε μέσα του μια ανησυχία και ένα φόβο ότι κάτι θα συνέβαινε. Ήταν στην Αθήνα για δουλειές, ύστερα από μια κουραστική ημέρα και από ένα μακρύ νυχτερινό ύπνο κοντά στο μεσημέρι χτύπησε το τηλέφωνο του.

Σκέφτηκε να μην απαντήσει, είχε ένα προαίσθημα σαν το ένστικτο του να του έλεγε κάτι κακό θα συνέβαινε. Είχε μια νευρική κατάσταση, μια αδυναμία τον κυριεύει και αισθανόταν το μυαλό του μαγκωμένο, νόμιζε ήταν από τη κούραση. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι αυτή την ανησυχία την είχε ξαναβιώσει στο παρελθόν, έτσι περίμενε να έβγαινε αληθινή, ήξερε θα έρχονταν κακά μαντάτα.

Άνοιξε το τηλέφωνο και έμαθε τα κακά νέα. Η κόρη του είχε ατύχημα και έπρεπε να τρέξει, η κατάσταση της ήταν κρίσιμη. Έπεσε από τη σκάλα και χτύπησε στο κεφάλι. Καθώς ανέβαινε την ξύλινη σκάλα του σπιτιού κρατώντας στα χέρια της ένα φλιτζάνι με καυτό τσάι το οποίο κάποια στιγμή χύθηκε και από τον φόβο της να μην πέσει πάνω της και καεί, έκανε μια αδέξια κίνηση και έχασε την ισορροπία της. Κατρακυλώντας έπεσε κάτω χτυπώντας πολύ δυνατά στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Γεμάτος ανησυχία και φόβο ανέβηκε σ' ένα αεροπλάνο να γυρίσει πίσω. Ύστερα από ένα ταξίδι όλο αγωνία που κόντευε να τον τρελάνει, έφτασε στο αεροδρόμιο, πήρε το αυτοκίνητο του και έτρεξε στο Νοσοκομείο. Εκεί βρήκε όλη την οικογένεια, έτρεξαν κοντά του και τον ενημέρωσαν. Οι γιατροί τους πληροφόρησαν ότι ήταν τόσο σοβαρή η κατάσταση, πού δεν άφηνε καμιά ελπίδα, παρά μόνο αν αποφάσιζε άλλως πως ο Θεός.

Σε μια στιγμή ο άτυχος πατέρας βλέπει τον γιατρό να βγαίνει, ήταν γνωστός του και έτρεξε κοντά του. Αυτός άρχισε να του εξηγεί με επιστημονικούς όρους ότι η κατάσταση ήταν πάρα πολύ κρίσιμη, οπότε τον διακόπτει και τον ερωτά,

- Δηλαδή, τελειώνει;

Ο γιατρός δεν απάντησε, κούνησε απλώς καταφατικά το κεφάλι του. Έμεινε σαν χαμένος, έβλεπε τη μάνα να οδύρεται και να σπαράζει, άκουε τους άλλους και αυτοί να κλαίνε σαν χορός σε αρχαία τραγωδία, ένιωθε να μην υπάρχει πάτωμα στα πόδια του και του να μην μπορεί να σκεφτεί.

Τότε αισθάνθηκε μία φωνή μέσα του:

-Προσευχήσου, προσευχήσου.

Τί προσευχή να κάνει; Δεν ήξερε. Δεν είχε σχέση με την Εκκλησία. Αλλά η φωνή συνέχιζε να τον παρακινεί

-Προσευχήσου, προσευχήσου.

Προχώρησε και βγήκε στο μπαλκόνι μέσα στο σκοτάδι της νύχτας που άρχισε να πέφτει, και ασυναίσθητα άρχισε να παρακαλεί και να λέει λόγια που δεν θυμόταν ύστερα, αλλά που ήταν λόγια προσευχής για να γιάνει το παιδί του...

...Και έγινε το θαύμα. Ένωσε μέσα του ο Θεός να τον πληρώνει με το Άγιο Πνεύμα του, ένωσε να είναι κάπου αλλού όπου δεν υπήρχε ούτε χρόνος, ούτε χώρος. Γύρισε το βλέμμα του στα τέρατα του σκοταδιού σίγουρος ότι θα αντίκριζε το πρόσωπο του Θεού, και βλέπει μια λάμψη στο βάθος του ουρανού και ένωσε να τον χτυπά στα μάτια ένα εκτυφλωτικό φως που τον πονούσε και παρακαλούσε μέσα του να σβήσει. Ύστερα σιγά σιγά το εκτυφλωτικό φως απομακρύνθηκε και στη θέση του φάνηκε μια οπτασία να στέκει στον αέρα, και να περπατά προς το μέρος του. Ταυτόχρονα ένωσε μια αύρα να έρχεται από τα αντίπερα βουνά, και σαν γλυκιά ζεστασιά να τον λούζει και να τον προσπερνά...

Όταν συνήρθε θυμόταν ξεκάθαρα την γλυκεία μορφή του Αρχαγγέλου Μιχαήλ –ήταν η μορφή ολόγυρη με την εικόνα του Αγίου στο παρεκκλήσι της γειτονιάς του-, θυμόταν ότι του είχε μιλήσει εσωτερικά με τη σκέψη, αλλά χωρίς λόγια, και αισθανόταν να έχει κυριευτεί με ηρεμία, δεν φοβόταν για το παιδί του, ήξερε ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Ένωσε την αύρα που τον προσπερνούσε να φεύγει προς το μεριά που ήταν το παιδί του και ήξερε ότι ήταν η πνοή του Αρχάγγελου που θα θεράπευε τη μονάκριβη του κόρη.

Γύρισε πίσω στο διάδρομο που ήταν οι άλλοι συγγενείς και τους είπε να σταματήσουν να κλαίνε γιατί ο Αρχάγγελος Μιχαήλ έκαμε το θαύμα του, τον επισκέφτηκε και έφερε πίσω τη ζωή της μικρής του κόρης και τώρα ήταν καλά. Τους κάλεσε, και όλοι μαζί μπήκαν στο δωμάτιο της και την βρήκαν να κάθεται στο κρεβάτι ολο υγεία και ζωντανία.

ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Ο μεσαιωνικός χρονογράφος Λεόντιος Μαχαιράς στο βιβλίο του «Εξήγησις τῆς γλυκείας χώρας Κύπρου», ἢ «Κρόνακα τουτέστιν Χρονικόν», γράφει: Ο μέγας Κωνσταντῖνος μετά το βαπτιστήναι εἶδεν, ὅτι ἡ δική μας χώρα ἡ Κύπρος ἐμεινεν χωρὶς τινὰν χρόνους 36, διατὶ ἐγένηεν πείνα μεγάλη ἀπὸ ἀβροχίαν, καὶ οὐλὴ ἡ σπορὰ ἐχάθηκεν καὶ ἡ πείνα ἐγένη μεγάλη, καὶ οὐλα τὰ νερά των βρύσων ἐξεράναν, καὶ ἐπηγαίνναν οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τόπον εἰς τόπον με τὰ κτηνά τους νὰ εὗρουν νερόν, νὰ ζήσουν καὶ τὰ κτηνά τους καὶ οὐλα ἐστεγνώσαν καὶ λάκκοι καὶ βρύσες, καὶ ἀφήκαν τὴν πανθαύμαστην Κύπρον καὶ ἐπεράσαν ὠδὰ καὶ ἐκεῖα ὅπου πασαεῖς ἤυρεν ἀνάπαυσιν καὶ τὸ νησὶν ἐμεινεν χωρὶς τινὰν χρόνους 36.

Οι τοπικοί θρύλοι καὶ δοξασίες δὲν ἀναφέρουν σχεδὸν τίποτε γιὰ τὴ σπηλιά του δράκου, ἀλλὰ ὅσοι εἶναι μεγάλοι σε ηλικία θὰ τὴν ἐνθυμούνται με τὸ τοπωνύμιον Ἀγίασμα τοῦ Ἀρχαγγέλου. Λένε πὼς πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ ἓνα δράκο που ζούσε βαθιά μέσα στη σπηλιά, ἀγρῦπνος φρουρός ἐνὸς ἀμύθητου θησαυροῦ. Ἡ Σπηλιά του Δράκου βρισκόταν στο χαμήλωμα μετὰ τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ πρὸς τὴ μερὶα τοῦ Νότου. Εἶχε ὑπόγεια λαγούμια που χάνονταν στα βάθη τῆς γῆς, καὶ τὸ νερὸ ἀνέβλυζε ἀστεῖρευτο καὶ πότιζε ὅλο τὸν κάμπο μέχρι τὴ θάλασσα.

Πρὶν πολλοὺς αἰῶνες στὴ Κύπρο εἶχε συμβεῖ μεγάλη πείνα ἐξαιτίας παρατεταμένης ἀνομβρίας που κατέστρεψε ὅλη τὴ σπορά. Καὶ ἡ πείνα ἦταν μεγάλη, ὅλα τὰ νερά των πηγῶν σταμάτησαν, κι οἱ ἀνθρώποι ἐμετακινούντο ἀπὸ τόπο σε τόπο μαζί με τὰ ζῶα τους γιὰ νὰ βρουν νερὸ καὶ νὰ ζήσουν. Κι ὅλα εἶχαν στεγνώσει καὶ πηγὰδια καὶ πηγές, καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐγκατέλειπαν τους τόπους τους καὶ ἐφευγαν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ πρὸς τὰ ἐδῶ, γιὰ νὰ ἀγοράσουν λίγα τεράτσια ὡς τροφή γιὰ τὰ ζῶα ἀλλὰ καὶ γιὰ τους ἴδιους, ὅμως καὶ αὐτὰ δὲν ἀρκοῦσαν, ἐτσι που οἱ ἀνθρώποι ἔκαναν ἐπιδρομές κατὰ ἀλλήλων, δηλαδὴ οἱ μὲν στρέφονταν ἐναντίον των δε.



Σε κάποιο μέρος της περιοχής της Πάφου ζούσε ένας άνθρωπος που όλοι του είχαν εκτίμηση για την καλοσύνη και τη μόρφωση του, και πολλοί πίστευαν ότι είχε επιφώτηση από το Θεό. Μια ημέρα παρουσιάστηκε στον ύπνο του ο Αρχάγγελος Μιχαήλ και του είπε να καλέσει τους ανθρώπους, και όποιοι τον ακολουθήσουν θα τους έπαιρνε σε τόπους χλοερούς με αστείρευτο νερό ώστε να ζήσουν καλύτερα. Έτσι έκαμε ο Άγιος άνθρωπος, ακολούθησε τον Αρχάγγελο και με τους ανθρώπους έφτασαν στην περιοχή της Χλώρακας. Μέσα σε μια λαξιά είδαν να τρέχει λίγο νερό, έσκαψαν και άνοιξαν μια σπηλιά όπου μέσα βρήκαν υπόγεια λαγούμια με αστείρευτο νερό που έτρεχε και χανόταν στα έγκατα της γης. Οδήγησαν το νερό προς τα έξω και πότισαν τη γη, και φύτεψαν όλο τον κάμπο μέχρι τη θάλασσα, έσπειραν, θέρισαν, αλώνισαν, μάζεψαν τις σοδειές, είχαν να φάνε και να πιούν. Έφτιαξαν ένα συνοικισμό με αρχηγό τον Άγιο άνθρωπο που τους καθοδηγούσε, ήσαν όλοι αγαπημένοι αναμεταξύ τους και όλοι περνούσαν καλύτερα από πριν...

Τα χρόνια περνούσαν και η ανομβρία συνεχιζόταν. Ο πληθυσμός σε όλη την Κύπρο εξόν από το συνοικισμό στη Χλώρακα, υπέφερε αφού διψούσε και πεινούσε. Οι περισσότεροι άνθρωποι εγκατέλειψαν τη Κύπρο καταφεύγοντας στις γειτονικές χώρες. Οι άλλοι που έμειναν μετανάστευαν από τόπο σε τόπο διαβιώνοντας με πολλή δυσκολία. Ο ένας σκότωνε τον άλλο, οι αδύνατοι κρύβονταν από τους δυνατούς, είχε καταντήσει ο τόπος να κατοικείται από άναρχους και ληστές. Ήταν μια παρατεταμένη ανομβρία που κράτησε πολλά χρόνια, όλοι οι τόποι ξεράθηκαν και ερήμωσαν.

Στο καταπράσινο συνοικισμό κανείς δεν ένιωθε δίψα ή πείνα, το νερό ήταν αρκετό και οι φυτείες παραγωγικές. Οι άνθρωποι έκτισαν σπίτια με αυλές και λουλούδια, δημιούργησαν νόμους, έκτισαν εκκλησία και ο παπάς ο Άγιος Άνθρωπος, επίλυε όποια προβλήματα υπήρχαν κατά καιρούς ανάμεσα των πολιτών...

Τα καλά πράγματα όμως διαρκούνε λίγο λέγεται, έτσι εσυναίβει το ίδιο, άναρχοι ληστές που στο πέρασμα τους κατέφευ-

γαν σε κλεψιές, αρπαγές, αιματοχυσίες και άδικους φόνους, και πολλά χωριά τα άφηναν ερείπια παραδίδοντάς τα στις φλόγες αφού πρώτα λεηλατούσαν τους κατοίκους και τους έδιωχναν ή τους σκότωναν αφήνοντας παντού ερήμωση, έτσι και σε αυτό το πέρασμα τους, σκότωσαν και λήστεψαν όλους τους κατοίκους του μικρού συνοικισμού. Βίασαν τις γυναίκες, έσφαξαν τα παιδιά και κρέμασαν τον παπά σε μια μεγάλη τρεμιθιά. Αφου μάζεψαν το πλιάτσικο σε ένα γουνάρι και αφου γιόρτασαν την επιτυχία τους, αποφάσισαν και κατοίκησαν οι ίδιοι τον συνοικισμό, διоти σκέφτηκαν ότι ο κάμπος ήταν εύφορος και το νερό αστείρευτο...

Απο τη φρίκη της σφαγής γλίτωσε μια κόρη με τον μικρότερο αδελφό της που κρύφτηκαν μέσα σε ένα θάμνο και φοβισμένοι παρακολουθούσαν τις επαίσχυντες πράξεις των ληστών. Περίμεναν τη νύχτα, και όταν οι ληστές άναψαν φωτιές και κάθισαν γυρω πίνοντας και διασκεδάζοντας την επιτυχία τους, έφυγαν κρυφά και κατέφυγαν στα βουνά της Τάλας όπου και κρύφτηκαν. Σαν τις άγριες αλεπούδες κατοίκησαν μέσα σε άβατα βάτα και σπηλιές, και με εξορμήσεις σε μάντρες και περβόλια, έκλεβαν τροφή και άλλα χρειαζόμενα έτσι που να μην πεθάνουν από τη πείνα...

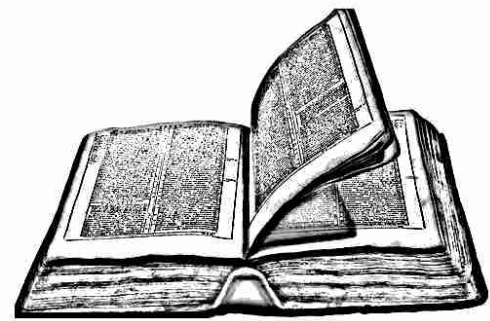
Τα χρόνια πέρασαν, ο μικρός μεγάλωσε και εγινε ένας σπουδαίος ξακουστός ληστής, είχε μάθει την τέχνη από μικρός με το δυσκολο τρόπο. Στις επιδρομές του καμιά φορά δεν σκότωνε, έκλεβε μονο από πλούσιους, και πολλές φορές βοηθούσε τους φτωχούς.

Ποτέ του δεν ξέχασε τους άτιμους ληστές που σκότωσαν με απάνθρωπο τρόπο τους δικούς του ανθρώπους. Το είχε σκοπό να εκδικηθεί, αλλά περίμενε να έρθει ο καιρός, και όταν η ήρθε, κατέβηκε στη χαμηλή περιοχή, κρύφτηκε σε σπηλιές και στήνοντας καρπούλι σκότωσε ένα ένα όλους τους κατοίκους του καταπράσινου συνοικισμού. Δεν άφησε κανένα ζωντανό. Ήταν μια σφαγή χωρίς όρια που άφησε κατάπληκτο όλο τον υπόλοιπο πληθυσμό, γιατί εγίνηκε με άγριο τρόπο και πολύ μίσος, χωρίς λύπηση για γυναίκες νεαρές, ή έγκυες ή γριές, ούτε για μικρά παιδιά, ή ανήμπορους και ανυπεράσπιστους γέ-

ρους. Ύστερα ανατίναξε με δυναμίτη τη σπηλιά απ όπου έτρεχε το νερό, το νερό σταμάτησε να τρέχει, και ο κάμπος ξέ-
ρανε και έγινε οπως παλιά, μια έρημη
περιοχή.

Η σφαγή ήταν μεγάλη και το μακελειό
τόσο, που ο κόσμος έφτιαξε ιστορίες και
θρύλους, έλεγαν για κρυμμένους θη-
σαυρούς μέσα στη σπηλιά που χάλασε,
και για ένα δράκο που κατοικούσε εκεί,
εννοώντας ίσως τον φοβερό ληστή που
έσφαξε όλους τους κατοίκους.

Ύστερα από πολλά χρόνια άρχισε να
αναβλύζει λίγο νερό, είπαν ήταν Αγία-
σμα, ήταν αρκετό όμως για να ποτίζο-
νται λίγα περβόλια που ήταν δίπλα.
Βλάστησαν πολλές βελανιδιές και δρύ-
ες, ενώ πολλοί κάτοικοι ενώ όργωναν
βρήκαν αρχαίους τάφους που είχαν μέ-
σα πλούσια ευρήματα, σημάδι της με-
γάλης ακμής που είχαν οι παλιοί κάτοι-
κοι της περιοχής. Ο τελευταίος ιδιοκτή-
της του νερού ήταν ο Αγαθοκλής Μαρ-
τέζος. Η περιοχή αγοράστηκε από
πλούσιους επιχειρηματίες και στη δεκα-
ετία του 1990 κτίστηκε με διαμερίσματα,
αφου πρώτα διοχέτευσαν το τρεξιμίο
νερό πίσω στη γη όπου και χάθηκε
προς το παρών...



ΜΙΑ ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

**Ο Άη Νικόλας ήταν για τις ψυχές
πρώτα, να τις παίρνει. Αλλά ο Άη Νι-
κόλας πονούσε να τις παίρνει και ο
Θεός έβαλε τον Αρχάγγελο Μιχαήλ.
Είχανε στείλει τον Άη Νικόλα να πάρει
τη ψυχή ενός νέου. Εκείνος όμως ε-
συμπονούσε και πήρε τη ψυχή μοια-
νού γερόντου αντί του νέου. Γι αυτό ο
Θεός τον έβγαλε από τη θέση και έβα-
λε το Μιχαήλ που ήτανε πιο σκληρός.**

Μια ιστορία λέει ότι σε ενα μέρος, στον
«Καπυρό», τις τελευταίες μέρες του Ιού-
λη και τις πρώτες του Αυγούστου όταν
υπάρχει άπνοια και αυξημένη υγρασία
στην ατμόσφαιρα, σκιές με μορφή αν-
θρώπων εμφανίζονται με την ανατολή
του ήλιου να προχωρούν και να χάνο-
νται στη θάλασσα. Ο «Καπυρός» είναι
ένας τόπος που περιβάλλεται στα βο-
ρειανατολικά από ψηλούς πέτρινους
γκρεμούς, λίγο ψηλότερα από τη θά-
λασσα της Χλώρακας. Κατά το γέμμα
του ήλιου που οι ακτίνες του χτυπούν
ολόγισια τη περιοχή, οι θερμοκρασίες
είναι πολύ μεγάλες και ο τόπος ζεστός
όπως να υπάρχει αναμμένη πυρά, είναι
γι αυτό και η ονομασία «Καπυρός». Μέ-
σα σε όλη τη ξεραίλα υπάρχει λαγούμι
που τρέχει νερό από τα αρχαία χρόνια,
παλιά σχημάτιζε μια λίμνη με πυκνή
βλάστηση γύρω, και έλεγαν ότι εκεί ζού-
σαν Ζώθκια και Ανεράδες.

Τα χρόνια της Οθωμανοκρατίας οι
Τούρκοι καταπίεζαν άγρια τους κατοί-
κους σε σημείο που οι περισσότεροι
Έλληνες μετατράπηκαν δουλοπάροικοι
τους. Η φτώχεια ήταν πολύ μεγάλη, ώ-
στε πολλοί άνδρες που είχαν όμορφες
γυναίκες έκαναν πως δεν καταλάβαιναν
όταν οι Τούρκοι τις καλούσαν για δου-
λειά. Πολλές επίσης γυναίκες δεν αρ-
νούσαν κάποιες επισκέψεις Τούρκων
στα σπίτια τους. Όλα συνέβαιναν με σι-
ωπή ανοχής και οι άνδρες χωρίς τιμή
πλέον, χωρίς να ψηλώνουν το κεφάλι,
έμεναν σιωπηλοί.

Ήταν δυο αδερφές με τον μικρότερο ε-
δερφό τους που έμεναν σε μια κάμαρη,
και δυο άτιμοι Τούρκοι τις επισκέπτο-
νταν επιδεικτικά όποτε γούσταραν εκθέ-
τοντας τες σ όλη την κοινωνία χωρίς να
νοιάζονται. Ο μικρότερος αδερφός δεν

μπορούσε να αντιδράσει, κανείς δεν τον βοηθούσε να σταθεί εμπόδιο τους και να προστατέψει τις αδερφές του. Όσο περνούσε ο καιρός τον έτρωγε το άχτι, δεν μπορούσε άλλο να αντέξει το ρεζίλεμα, χτίκιασε, αποφάσισε πήγε στον «Καπυρό» και κρεμάστηκε σ ένα δένδρο.

Τα νέα ταξίδεψαν σαν αστραπή, πήγαν μακριά, άκουσε τα κακά μαντάτα ο Κωνσταντάς που ζούσε μακριά στα ξένα και ήταν θεός του μικρού παιδιού, ήταν αδερφός της μάνας του. Ήταν παλικαράς ανίκητος, χωρίς φόβο στην καρδιά, ούτε οι Τούρκοι δεν τα έβαζαν μαζί του. Του κόλλησαν το όνομα Κωσταντάς γιατί έμοιαζε με το Ρήγα Διγενή Κωσταντά, ήταν ανδρείος σαν και αυτόν. Σαν τόμαθε λοιπόν θυμώθηκε, καβαλίκεψε το άλογο του και κίνησε να επιστρέψει να πάρει εκδίκηση και να τιμωρήσει τους αίτιους του κακού, έτσι όπως άρμοζε να κάμει.

Το έμαθαν τα Τουρκιά, πολύ φοβήθηκαν, αποφάσισαν να στήσουν ενέδρα και να σκοτώσουν δόλια τον παλικαρά. Κρύφτηκαν στο «Καπυρό» και όταν περνούσε ο Κωσταντάς μπαμ, τον πυροβόλησαν ταυτόχρονα, και με δυο σφαίρες στο κεφάλι έπεσε νεκρός. Χαρούμενοι για την εύκολη νίκη τους, με περισσό θράσος πήγαν στο χωριό, είπαν τα μαντάτα και διέταξαν να μην τον θάψει κανένας, να τον αφήσουν να τον φάνε οι σκύλοι και τα άγρια θηρία.

Έτσι λοιπόν άδοξα τέλειωσε η ιστορία του Κωνσταντή με τέλος τραγικό που δεν άρμοζε για τη μεγαλη του φήμη, και χειρότερα απ όλα τον άφησαν άταφο όπως ένα σκύλο, όπως ένα ψοφίμι. Έμεινε άταφος για πολλές μέρες, ώσπου ο Αρχαγγελος Μιχαήλ δεν άντεξε το άδικο, φύσηξε δυνατό άνεμο κι έφερε την άμμο από την παραλία και τον σκέπασε. Πολλές φορές στα μέσα του καλοκαιριού, μες το χάραμα του φού και στην ανατολή του ήλιου, πολλοί ισχυρίζονται ότι έχουν δει σκιές να περιφέρονται, κάποιιοι λένε ότι πρόκειται για αντικατοπτρισμό που οφείλεται στη διάθλαση των ηλιακών ακτίνων ανάμεσα των φυλλωμάτων και της νοτιάς. Πολλοί που τις παρατήρησαν είπαν ότι είναι ζώθκια, δηλαδή ξωτικά που περιφέρονται ανήσυχα. Οι κάτοικοι έφτιαξαν θρύλους και ιστορίες, άλλοι είπαν είναι αληθινοί, ενώ

άλλοι τους αμφισβητούν. Κάποιοι λενε είναι οι ψυχές του μικρού αδερφού και του παλικαρα Κωσταντά που δεν βρίσκουν αναπαμό και περιφέρονται στον τόπο που άφησαν την πνοή τους γυρεύοντας εκδίκηση.



Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ

Για τον Μιχάλη ή Χάρο, λένε πως είναι κουφός και δεν ακούει κλάματα και θρήνους. Η παράδοση λέει πως κάποτε ο Θεός τον έστειλε να πάρει την ψυχή μιας ετοιμοθάνατης πολυμελίτισσας μάνας. Ο Χάρος πήγε ως εκεί, αλλά ακούγοντας τα κλάματα των μικρών παιδιών της τα λυπήθηκε και γύρισε στο Θεό, χωρίς την ψυχή της άρρωστης μάνας. Ο Θεός τον ξανάστειλε κι αυτός ξαναγύρισε πάλι με τα χέρια άδεια. Τότε ο Θεός όταν είδε κι αυτή τη φορά να παραβιάζει την εντολή του, τον χτύπησε στ' αυτιά κι ο Μιχαήλ Αρχάγγελος ή Χάρος έχασε αμέσως την ακοή του. Κι από τότε δεν λυπάται κανέναν γιατί δεν ακούει. Έτσι παίρνει ασυγκίνητος τις ψυχές και τις πάει στον Άναρχο.

Την ιστορία αυτή μου την έλεγε η στετέ μου όταν ήμουν μικρός, ως θρύλο που και αυτή την ήξερε από τη δική της στετέ. Στις αρχές του 19^{ου} αιώνα πέθανε μια νέα κοπέλα μοναχοκόρη που την έλεγαν Στασού. Ήταν μόλις 17 χρονών και από φτωχή οικογένεια. Στα καλά του καθουμένου σαν μαγείρευε για τον κύρη και την μάνα της που ήρθαν κουρασμένοι από τα χωράφια, ξαφνικά έπεσε κάτω πεθαμένη.

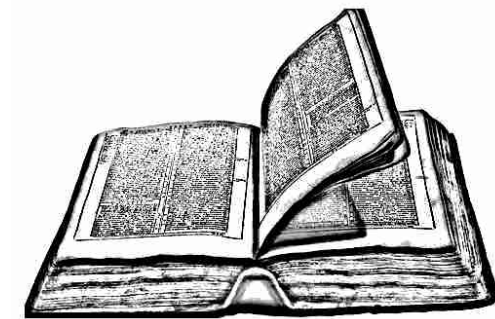
Οι γονιοί και οι συγγενείς μαράζωσαν και έκλαιγαν πολύ και η μάνα παρακαλούσε τον Άη Νικόλα τον γείτονα της να της την φέρει πίσω και στη θέση της άς έπαιρνε μια άλλη, άς έπαιρνε αυτήν.

Την άλλη μέρα αφού την έπλυναν με ανθόνερο της κιτρομηλιάς, της φόρεσαν την καλή της άσπρη φορεσιά και στολισμένη σαν τη νύφη την έβαλαν στο άσπρο σεντούκι ενώ το κλάμα σπαραχτικό ολονών ακουγόταν ως την κάτω γειτονιά.

Ύστερα την πήραν στην εκκλησιά και της έκαμαν την κηδεία. Η χαροκαμένη μάνα όταν έσκυψε για τον τελευταίον ασπασμό, και ενώ σκυφτή από πάνω της την αγκάλιαζε τη φιλούσε και την έκλαιγε, η πεθαμένη κόρη άνοιξε τα μάτια της σαν να μην είχε πεθάνει, αλλά σαν να κοιμόταν.

Ήταν ένα μεγάλο θάμα που έκαμε ο Άη Νικόλας σκέφτηκε η μάνα, και χαρούμενη μαζί με τους άλλους, κλαίγανε από χαρά, και δοξάζαν τον Θεό για το θαύμα που είχε κάμει. Κι ενώ όλοι ήσαν μες την χαρά, η νεκραναστημένη κοπέλα τους σταμάτησε και τους είπε να μην χαίρονται. Τους είπε ότι είχε πάει σε ένα μέρος πολύ όμορφο όπου της άρεσε, και ήταν πολύ ωραία και καθόλου δεν ήθελε να γυρίσει πίσω. Έμεινε λίγο διάστημα με έναν άγγελο τον Μιχαήλ Αρχάγγελο, ώσπου ξαφνικά άκουσε μια φωνή θυμωμένη να λέει του αγγέλου που την συνόδευε ότι δεν άκουσε καλά, δεν ήταν αυτή την Στασού που εννοούσε, αλλά την άλλη, στην κάτω γειτονιά.

Σε λίγο έμαθαν ότι μια άλλη κοπέλα που την έλεγαν και αυτή Στασού, στην κάτω γειτονιά, πέθανε ξαφνικά.





Ο ΓΙΩΡΚΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ

Ο Χ΄ Τσιυρκακός Σιαμμάς παντρεύτηκε την Μαρίκα και όταν αυτή απεβίωσε παντρεύτηκε την Χ΄ Λωξάνδρα. Έκαμε παιδιά τούς Χριστόδουλο Σιαμμά, τον Χαράλαμπο Σιαμμά, τον Τσιυπρή και την Δεσποινού Κυρηνέα.

Ο Χριστόδουλος Σιαμμάς κληρονόμησε από τον πατέρα του σχεδόν όλη την δυτική περιοχή της Χλώρακας. Ανάμεσα στην περιουσία ήταν και η καυκάλλα που μέσα κτίστηκε το εκκλησάκι του Αρχάγγελου Μιχαήλ, μια μεγάλη άγωνα πετρώδη γη όπου εκεί έβοσκε τα πρόβατα του κοπαδιού του. Λέγεται ότι το έκτισε ο ίδιος, αλλά δεν είναι επιβεβαιωμένο. Την περισσότερη γόνιμη περιουσία την έδωσε προίκα στις κόρες του, έκαμε όπως συνηθιζόταν παλιά, δηλαδή προίκισε τις κόρες περισσότερο από τους αρσενικούς απογόνους.

Την άγωνα καυκάλλα με το παρεκκλήσι την κληροδότησε στον γιο του Λεωνίδα Σιαμμά και αυτός στον γιό του Γιώρκο Λεωνίδα Σιαμμά, άλλως Γιωρκούϊν ο οποίος συνέχισε το επάγγελμα του πατέρα του. Έξω από το ξωκλήσι τα καλοκαίρια έστηνε μάντρα για να χωρίζει τα ερίφια από τα πρόβατα. Είχε τον Άγιο Αρχάγγελο για Άγιο του, και πίστευε πολύ σε αυτόν. Όταν μια φορά πίστεψε ότι συνέβη ένα θαύμα που έσωσε τη ζωή του γιου του και του ίδιου, δώρισε το οικόπεδο με την εκκλησία στην κοινότητα της Χλώρακας, ώστε να μπορούν όλοι οι κάτοικοι να προσκυνούν και να ανάβουν το καντήλι στον θαυματουργό Άγιο:

Τον Μάρτη και τον Απρίλη η θάλασσα ημερεύει και είναι ο καιρός που οι ψαράδες ψαρεύουν αράδα, είναι η καλή εποχή τους. Όταν όμως η θάλασσα πει να αγριέψει, είναι η πιο κακή εποχή τους, είναι που στα καλά καθούμενα και δίχως ο καιρός να δείξει, αναταράσσουν τα νερά στα ξάφνου και στα γρήγορα, είναι οι εποχή που η θάλασσα πνίγει τους καλούς ψαράδες. Πιότερη γαλήνη και ηρεμία δεν ματάχει άλλους καιρούς, αλλά και το αντίθετο, έτσι που οι μεγάλες καιρικές μεταβολές που συμβαίνουν, δίνουν αφορμή στη λαϊκή φαντασία να πλάθει μύθους, θρύλους, παροιμίες και παραδόσεις, που αναφέρονται στα βασικά γνωρίσματά τους.

Μέχρι τα μέσα του Απρίλη θεωρείται επίσης ότι οι ξαφνικοί και ισχυροί άνεμοι προξενούν ναυάγια και μέχρι τότε όσοι έχουν πλεούμενα προσέχουν δυο φορές, ή αποφεύγουν να ταξιδεύουν. Παρόλα αυτά, με τον ερχομό του Μάρτη οι ψαράδες βγαίνουν στη θάλασσα και ρίχνουν τα δίχτυα τους, είναι οι πιο καλές εποχές που πιάνουν ψάρια.

Ο Κώστας Λεωνίδα ο καλός ψαράς του χωριού, αφού με τον πατέρα του τον Γιώργο του Λεωνή όλη μέρα ξεκουράστηκαν, κατά τα μεσάνυχτα ανέβηκαν στη βάρκα τους και ανοίχτηκαν στα βαθιά, προς τη μεριά της δύσης. Έριξαν τα δίχτυα τους, και έγειραν πίσω να ξεκουραστούν, να περάσει η ώρα, νάρτει το ξημέρωμα για να τα ξαναμαζέψουν.

Πήρε να χαράσσει, η θάλασσα ήταν όμορφη και γαληνεμένη, ο καιρός ήταν πεντακάθαρος, τίποτα δεν έδειχνε ότι θα άλλαζε. Ξύπνησαν από το λαγοκοίμισμα τους, πρόσεξαν μια άκρα ησυχία, είχε απανεμιά, τα νερά της θάλασσας ήταν ακίνητα. Έμειναν να κοιτάζουν τον μακρινό ορίζοντα, και μια ανησυχία τους κυρίευσε για την απόλυτη ησυχία του καιρού και της θάλασσας.

Αποφάσισαν να μαζέψουν τα δίχτυα και να επιστρέψουν. Αρχίνισαν το έργο, και αφού τέλειωσαν, με ανακούφιση ετοιμάστηκαν για τον γυρισμό. Από το ακρωτήρι στο Κερατί, ως τον κόλπο των Ποτίμων πήγαιναν καλά, και το φως είχε φέξει αρκετα...



Μα ξάφνου και απότομα, σκοτείνιασε ο ουρανός, και μια αστραπή φώτισε όλο τον βαθύ ορίζοντα. Μια βουή ακούστηκε, η θάλασσα αγρίεψε και είδαν από τα βαθιά του πέλαου να βγαίνει ένας ανεμοστρόβιλος που με ασύλληπτη ταχύτητα έτρεχε και ερχόταν με πολλή βουή ολόγισια πανω τους. Είχε σημάνει το τέλος το κατάλαβε, ένιωσε την δύναμη του ανεμοστρόβιλου να τους αρπάζει και να τους σηκώνει ψηλά στον ουρανό, έκαμε τον σταυρό του, έκλεισε τα μάτια και ήταν έτοιμος να παραδοθεί στο Θεό. Ώσπου απότομα ένιωσε να σταματά η φόρα προς τα πανω, ένιωσε την βάρκα να πέφτει με δύναμη στο κενό, να χτυπά με δύναμη στη θάλασσα, και ύστερα τα δίχτυα με τα ψάρια μέσα να πέφτουν πανω τους και να τους σκουλλίζουν.

Έτσι ξαφνικά που ήρθε το κακό, έτσι ξαφνικά πέρασε και έφυγε, ήταν όλα όπως πριν. Γύρισε και κοίταξε ανήσυχος τον πατέρα του να δει αν είναι καλά, τον είδε πολύ γαληνεμένο και τον άκουσε να ευχαριστεί το Θεό. Ύστερα στράφηκε προς το μέρος του και του είπε να ευχαριστήσει τον Αρχάγγελο Μιχαήλ που τους έσωσε, και την άλλη μέρα να πάν να του ανάψουν το καντήλι. Του εξήγησε ότι την ώρα που ήρθε ο κίνδυνος, γύρισε κατά την Χλώρακα που είναι του Αρχαγγέλου, και του γύρεψε να τους γλυτώσει. Την ώρα που η άκρη του ανεμοστρόβιλου τους άρπαξε και τους σήκωσε μαζί του, απότομα σταμάτησε τη φορά του, άλλαξε πορεία, έφυγε και σβήστηκε στον ουρανό. Ο Μιχαήλ Αρχάγγελος είχε κάμει το θαύμα του.



ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΙΕΡΕΑΣ

Ο πατέρας του ήταν ένας ευσεβής ιερέας με υψηλά ιδανικά και ηθικές αρχές αφοσιωμένος στις Άγιες και ιερές παρακαταθήκες της Χριστιανικής πίστης. Αγαπημένος του προστάτης και Άγιος ήταν ο Απόστολος Ανδρέας που σύμφωνα με την παράδοση είχε ταξιδέψει μέχρι τις ανατολικές ακτές της Κύπρου με ένα καράβι και διδάσκοντας το θείο λόγο και κάνοντας πολλά θαύματα, έφερε πολλούς ανθρώπους στο δρόμο του Χριστού. Γι αυτόν τον αγαπημένο του Άγιο και θέλοντας να τον τιμήσει, ονόμασε τον αγαπημένο του γιο με το ίδιο όνομα.

Όσο μεγάλωνε ο Ανδρέας, η ζωή του ήταν κατά Κύριον και ευάρεστη εις τον Θεόν. Ζούσε αυστηρή ζωή, και σε νεαρή ηλικία γράφτηκε και σπούδασε στην Ιερατική σχολή Κύπρου. Παρέμεινε λαϊκός μέχρι τον θάνατο του πατέρα του, οπότε χειροτονήθηκε ιερέας και συνέχισε το Θεάρεστο έργο της δοξολογίας του Κυρίου ημών Χριστού και Θεού.

Η ζωή του ήταν σκληρή και δύσκολη τα πρώτα χρόνια της ιεροσύνης του. Με ένα πολύ πενιχρό μισθό εκείνους τους δύσκολους και πέτρινους καιρούς και έχοντας να συντηρήσει σύζυγο και παιδιά, αναγκάζονταν να εργάζεται ταυτόχρονα ως γεωργός, ένα επάγγελμα πολύ σκληρό, που δεν του άφηνε καθόλο χρόνο να αναπαύεται. Παρ όλα αυτά, αγαπούσε την εκκλησία και την υπηρετούσε πιστά, και την κλίση του προς τον Θεό και το Ευαγγέλιο την έδειχνε εμπράκτως. Η καρδιά του ευφραίνονταν και αγαλλιούσε όταν τις Κυριακές και τις άλλες γιορτές το μικρό παρεκκλήσι του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στο οποίο ιερούργουσε γέμιζε κόσμο και με κατάνυξη οι πιστοί τον παρακολουθούσαν να τελεί τη θεία λειτουργία. Ήταν η μεγαλύτερη του ευχαρίστηση γιατί ένοιωθε ότι οι διδαχές του έπιαναν τόπο στις καρδιές των ανθρώπων και τους παρακινούσαν να συναθροίζονται αθρόα στο μικρό εκκλησάκι...

Μα ύστερα, δυστυχώς ακολούθησαν χρόνια δύσκολα, επήλθε Εθνικός διχασμός, ο κόσμος χωρίστηκε σε δύο παρατάξεις και η εκκλησία διχάστηκε κι αυτή. Τα μίσση φώλιασαν στις καρδιές των ανθρώπων, ξέχασαν την πίστη τους και

στράφηκαν εναντίον του Θεού, των εκκλησιών και του καλού ιερέα.

Τον κατηγόρησαν και τον διαπόμπευσαν, τον σπίλωσαν και τον ύβρισαν, τον έκαναν να αισθάνεται δυστυχής και τον έριξαν στη βάσανο της μοναξιάς και της απομόνωσης.

Πέρασε δύσκολες στιγμές καθότι κακοί άνθρωποι διέσπειραν κακολογίες και κατηγορίες εις βάρος του. Αποτέλεσμα η εκκλησία του άδειασε από πιστούς και παρέμεινε μόνος με την απελπισία να τον κατακλύζει και την στενοχώρια να τον βασανίζει. Στις προσευχές του παρακαλούσε το Θεό να τον φωτίσει τι να κάμει, αλλά απάντηση δεν έπαιρνε. Ο καιρός περνούσε, συνέχιζε να πηγαίνει στο παρεκκλήσι του Μιχαήλ Αρχαγγέλου και να λειτουργεί μοναχός χωρίς εκκλησίασμα, ενώ πολλές φορές οι κακοί άνθρωποι που έχασαν την πίστη τους και η καρδιά τους γέμιζε κακία και πολιτικό φανατισμό, του έκλειναν τον δρόμο και δεν του επέτρεπαν την είσοδο στο μικρό εκκλησάκι. Πονούσε η καρδιά του και διερωτόταν αν αυτός ήταν άδικος και οι άλλοι δίκαιοι. Ήταν απαρηγόρητος, αλλά με καρτερία υπέμενε τα δεινά και στις προσευχές του συνέχιζε να παρακαλεί τον Μιχαήλ Αρχάγγελο να του φανερωθεί και να του δώσει συμβουλή.

Όσπου μια νύχτα ήρθε στ όνειρο του ο Αρχάγγελος και όπως στη γένεση του κόσμου κραύγασε το στώμεν καλώς, έτσι και τώρα του φώναξε, ότι -εάν για τον άνθρωπο που γι αυτόν ο Θεός θυσίαστηκε, από αυτόν υβρίστηκε, ταπεινώθηκε, πόνεσε αλλά στο τέλος ονομάστηκε Σωτήρ, έτσι και αυτός δεν θα έπρεπε να κρίνει τον εαυτό του από τις πράξεις των άλλων, αλλά από τις δικές του, και στο τέλος σίγουρα θα ερχόταν η σωτηρία και η επιβράβευση-

Παίρνοντας θάρρος από την Αγγελική φανέρωση, αποφάσισε να ψάξει άλλους τόπους για να συνεχίσει το λειτούργημα στο οποίο είχε ταχθεί.

Έτσι μια σκυθρωπή μέρα κάποιου Φθινοπώρου, επιβιβάστηκε με την οικογένεια του σε ένα επιβατικό πλοίο και εγκατέλειψε το νησί του. Πήγε στη μακρινή χώρα της Ελλάδας όπου αναζήτησε και βρήκε εργασία σε ένα μακρινό χωριό των συνόρων.

Με πολλή υπομονή, εγκαρτέρηση, όρεξη και πείσμα, αφοσιώθηκε στο θείο εκκλησιαστικό του έργο, και πολύ σύντομα είδε με ευχαρίστηση το εκκλησίασμα σιγά σιγά να πληθαίνει και να γεμίζει την εκκλησία. Ένωθε ευχαριστημένος. Βολεύτηκε οικογενειακά σ' ένα ευρύχωρο σπίτι που του παραχώρησαν, και η αμοιβή του ήταν καλή. Περνούσε μια ήρεμη οικογενειακή ζωή, και ταυτόχρονα με την εργασία του, γράφτηκε στο Ποιμαντικό τμήμα του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης σπουδάζοντας και παίρνοντας πτυχίο Θεολογίας.

Ήταν ευχαριστημένος και πεπεισμένος ότι ο Αρχάγγελος που του φανερώθηκε εκείνη τη νύχτα στ όνειρο του, τον έβγαλε από τη μοναξιά της απομόνωσης και τον βοήθησε να βρει νέο ποίμνιο, ίσως καλύτερο από το προηγούμενο.

Τα χρόνια περνούσαν και ο καλός ιερέας μορφωμένος πλέον με δίπλωμα πανεπιστημίου και με τη χάρη και φώτιση του Θεού, έγινε ένας πολύ σπουδαίος και σεβαστός κήρυκας του Ευαγγελίου. Έπρεπε να μην έχει κανένα παράπονο, όμως μέσα του η νοσταλγία τον έτρωγε και οι θύμισες του τόπου που γεννήθηκε τον τραβούσαν και τον έκαναν να νοσταλγεί ακόμα και τους κακούς ανθρώπους που τον διαπτόμπευσαν. Όσοι έζησαν στη ξενιτιά ξέρουν από νοσταλγία, και είναι άνθρωποι που αγαπούν την πατρίδα τους περισσότερο από τους άλλους, είναι ο λόγος της απομάκρυνσης τους από αυτούς που αγάπησαν, και από αυτούς που συνδέθηκαν με τον κάθε τρόπο. Όμως δεν του πέρασε η σκέψη της επιστροφής καμιά φορά, αφού είχε φτιάξει μια καινούργια ζωή στα ξένα μέρη, μια ζωή καλή που παράπονο κανένα δεν είχε, παρά μόνο μεγάλη ευχαρίστηση είχε.

Ήταν ένα πρωινό καλοκαιρινό, πρωί με το χάραμα σκούνησε τη γυναίκα του που ακόμα κοιμόταν, και της είπε να ετοιμαστούν και θα γυρίσουν πίσω στο χωριό τους, στον τόπο τους, στα μέρη που γεννήθηκαν και αναγιώθηκαν. Η γυναίκα του έμεινε σαστισμένη να τον κοιτάζει αγουροξυπνημένη, αλλά βλέποντας το φωτισμένο πρόσωπο του να λάμπει από αποφασιστικότητα, δεν μίλησε, παρά μόνο κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. Ήξερε καλά τον άντρα της, ήξερε το

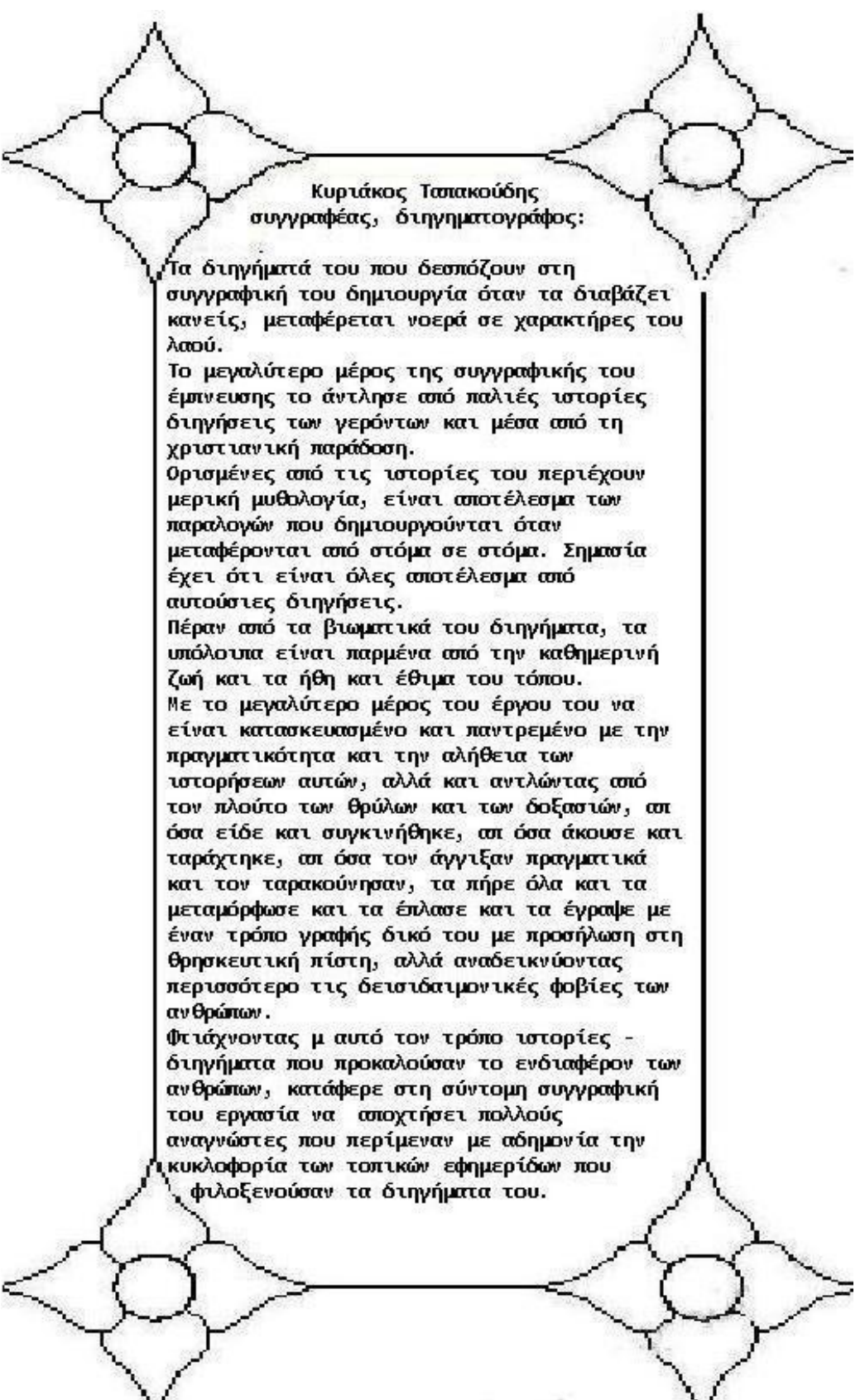
σαράκι της νοσταλγίας που τον έτρωγε, και τη στιγμή αυτή την περίμενε από πάνω, ήταν σίγουρη ότι θα ερχόταν.

Φόρτωσαν τα πράγματα τους σε ένα φορτηγό πλοίο της γραμμής και επέστρεψαν. Ο Εθνικός διχασμός είχε τελειώσει και οι άνθρωποι ηρέμησαν και μετανόησαν, γιατί η διχόνοια που τους προέκυψε επέφερε πολλά δεινά στον τόπο τους. Βρήκαν ευκαιρία και αιτία οι βάρβαροι Τούρκοι και εισέβαλαν πάνοπλοι σφάζοντας, βιάζοντας και σκοτώνοντας και κατακτώντας το μισό νησί.

Το 1987 λοιπόν, επιστρέφει στην Κύπρο και αναλαμβάνει την ενορία της Χλώρακας. Ταυτόχρονα διορίζεται ως καθηγητής Θεολογίας και διδάσκει σε διάφορα Γυμνάσια. Από τότες μέχρι και σήμερα 2012, υπηρετεί με περηφάνια και προσφέρει με επιτυχία τις ποιμαντικές του υπηρεσίες στην κοινότητα της Χλώρακας. Ο καθηδρικός ναός της Παναγίας της Χρυσοαιματούσας τις Κυριακές γεμίζει ασφυκτικά, οι πιστοί τον σέβονται και τον θεωρούν πρότυπο ιερέως που με τη μεγάλη του μόρφωση και την πολύχρονη του πείρα, εμπεδώθηκε στις καρδιές τους και με κατάνυξη ζητούν την ευλογία του και τη συμβουλή του.

Τώρα σε μεγάλη ηλικία πλέον, κάποτε μόνος του καθισμένος στο καφενείο του χωριού του, αναπολεί και φέρνει στηθύμηση του όλα τα περασμένα. Νιώθει δικαιωμένος και ευχαριστημένος και μια απέραντη ευγνωμοσύνη στον Άγιο Αρχάγγελο που του φανερώθηκε στον ύπνο του και τούδωσε κουράγιο και εγκαρτέρηση τις δύσκολες εποχές που τον είχε ανάγκη. Σε λίγες μέρες ξέρει, είναι η γιορτή του και όπως κάθε φορά λογαριάζει να τον δοξολογήσει μεγαλόπρεπα καθώς του αρμόζει.





Κυριάκος Τσπακούδης
συγγραφέας, διηγηματογράφος:

Τα διηγήματά του που δεσπόζουν στη συγγραφική του δημιουργία όταν τα διαβάζει κανείς, μεταφέρεται νοερά σε χαρακτήρες του λαού.

Το μεγαλύτερο μέρος της συγγραφικής του έμπνευσης το άντλησε από παλιές ιστορίες διηγήσεις των γερόντων και μέσα από τη χριστιανική παράδοση.

Ορισμένες από τις ιστορίες του περιέχουν μερική μυθολογία, είναι σποτέλεσμα των παραλογών που δημιουργούνται όταν μεταφέρονται από στόμα σε στόμα. Σημασία έχει ότι είναι όλες σποτέλεσμα από αυτούσιες διηγήσεις.

Πέραν από τα βιωματικά του διηγήματα, τα υπόλοιπα είναι παρμένα από την καθημερινή ζωή και τα ήθη και έθιμα του τόπου.

Με το μεγαλύτερο μέρος του έργου του να είναι κατασκευασμένο και παντρεμένο με την πραγματικότητα και την αλήθεια των ιστορήσεων αυτών, αλλά και αντλώντας από τον πλούτο των θρύλων και των δοξασιών, σε όσα είδε και συγκινήθηκε, σε όσα άκουσε και τάρχηκε, σε όσα τον άγγιξαν πραγματικά και τον ταρακούνησαν, τα πήρε όλα και τα μεταμόρφωσε και τα έπλασε και τα έγραψε με έναν τρόπο γραφής δικό του με προσήλωση στη θρησκευτική πίστη, αλλά αναδεικνύοντας περισσότερο τις δεισιδαίμονικές φοβίες των ανθρώπων.

Φτιάχνοντας μ αυτό τον τρόπο ιστορίες - διηγήματα που προκαλούσαν το ενδιαφέρον των ανθρώπων, κατάφερε στη σύντομη συγγραφική του εργασία να σποχήσει πολλούς αναγνώστες που περίμεναν με αδημονία την κυκλοφορία των τοπικών εφημερίδων που φιλοξενούσαν τα διηγήματα του.